
Pólápená nevěra

[1608]

OSOBY ROZMLOUVAJÍCÍ

JÍRA, kupec.

DOROTA, jeho manželka.

ASOTUS, frejř.

MARTA, děvečka.

MUSICUS.

SCÉNA I.

Jíra kupec, Dorota manželka.

Kupec: Nu, ženo, již tu pěkně doma spravůj,
s sousedkami se hadrovati varuj.
Zavírej časně dům, do něho nepouštěj
žádného, by nepřišel v noci zloděj.

Dorota: Můj panáčku, což tak často pryč jezdíte,
zdaliž o tom dobře prvé nevíte,
jak po cestách mnohá nebezpečensví,
ano všudy plno jest lotrovství?

Kupec: Již jest darmo, když takový handl vedu,
však zas ve čtyřech nedělích přijedu.
Což pláčeš a tak po mně těžce toužíš?
Tím svým hořem málo sobě posloužíš.
Mlč, hubičko, já tobě něco pěkného
přivezu z Normberka, jen neplač mnoho.

Dorota: Poroučím vás Pánu Bohu, má hlavičko,
mé přerostomilé zlaté srdýčko!

Kupec: A já tebe také poroučím tomu,
protož můžeš se vrátiti domů.

Dorota (sama):

Ba jdi, starej vlku, třebaš za moře,
však s tebou nemám než peklo a hoře,
přes celý den bublanici dává,
v noci pak ustavičně z lože vstává.
Stůně na hlavu, strojí sobě líky,
není-liž tudy mně k újmě veliký?
Než to se mi do něho dobře líbí,
že se dlouho domů nepřivelebí.
Jezdí pryč, na mne málo pamatuje,
špatně hospodářství doma spravuje.
A já sobě zatím čistě povolím,
co stavec zamešká, s mladým nahradím.
Jakož pak dnes chci štěstí koštovati
a pro svého milého hnedky poslati.

Ale nevidím-li ho tamto vycházeti:
Veselt' jest, musím ho hned přivítati.
Jak sobě spanile vykračuje,
hledí vesele, míle povyskuje!
Když ho vidím, srdce mé radostí skáče,
jak na starce myslím, žalostí pláče.

SCÉNA II.

Asotus, Dorota.

Asotus: Hos, hos, hos, štěstí milé, štěstí milé,
potkej se se mnou nyní této chvíle!
Bohdejž Bůh zdařil a tam byla má hlavička,
mé potěšení, nejmilejší Dornička!
Veselat' jest jistě, doma nemusí míti
starce svého, kázala mu se snad projíti.

Dorota: Vítám tě, pane mladý, s ochotností,
toť jsou a budou u nás přemilé hosti.

Asotus: Byšte byli zdraví, má hlavičko,
mé přeroztomilé zlaté srdýčko!
Prosím, podejtež mi svého líčka
a potěště mi smutného srdýčka!
Och, nevím, jsem-li v nebi či na zemi,
jak jsem užil vašeho potěšení!

Dorota: Podtež k nám, máme prasátko pečené,
dobré kuřátko s limouny vařené,
můj starej vlček se pryč zaštarcoval,
s těžkem by v půl létě přigabroval.

Asotus: Hned zas, má nejmilejší, zde budu,
jen náskou muziku sem přivedu.

Dorota: Prosím vás, dlouho tam nemeškejte.

Asotus: Nebudu, jen vy zatím na stůl strojte.

SCÉNA III.

Kupec: Ač vím, že jest mi má manželka věrná,
by pak byla mezi tisíci jedna,
však poněvadž mluví sousedé mojí,
že mi v glejchu jaksi nestojí,
budu ji sobě nyní průbovati
a na oko, co bych stonal, dělati,
a že jsem nemohl ujeti ani míle,
proč bych se zas navrátil této chvíle.
To sic vím, že jest již šla na lůžce
a spí jako opice velmi tuze.
Nerád bych ji pak z prvního snu probudil
a v nemoc nějakou uvodil,
ale zatluku, ať jen tu pravdu zvím.

SCÉNA IV.

Dorota, Marta děvečka, Asotus, Musicus, senex.

Dorota: Běž, Marta, kdo pak tam tak hrubě tluče,
však div, že dveří našich nevytluče.
Ať jde pryč, pověz, že pán doma není,
nech nám dá pokoj, nekazí veselí.

Marta: Ach, má milá paní, jest náš pán starej,
viděla jsem, že má plášt' na sobě šerej.

Dorota: Lžeš, kurvo, čert-liž by ho tak brzo přines,
an ho nedávno psa starýho odnes!

Seber s stolu, pohledím sama:
selžeš-li, hled své hlavy, zvyjebená!

Musicus: Ját se musím v holuby stříleti,
a tím dřív, abych nemusil poctu píti.

Dorota: Prosím vás, buďte raději zde s námi,
já vás přikreji těmito neckami.

Kdo to tluče? Čert-li jsi čili zvíře?
A ty snad chceš rozrazit naše dvíře?
Kupec: Já jsem, neboj se, otevři, babičko!
Dorota: Vítám vás, mé nejmilejší srdýčko!
Co jest se vám, prosím, jedny přihodilo?
Kupec: Chci, aby se tvé srdce veselilo.
Když jsem byl od Boleslavě dvě míle,
počala mne hlava boleti té chvíle.
Já, boje se, bych se víc nerozstнал,
hned jsem se domů zase navracoval.
Dorota: Dobře se stalo, má nejmilejší hlavičko!
Kupec: Proč's pak tak dlouho neotevřela, babičko?
Dorota: V prvním usnutí jsem byla, hlavičko;
nemohla jsem se probudit brzíčko.
Ó, co jsem já velmi pěkný sen měla!
Zdálo mi se, že kozel škodu dělá
na naší zahradě a stromy kazí,
až potom dolů přeskočil přes hrázi.
Kupec: Medle, co tyto necky zde dělají?
Však jsou tu nikdá prvé nestávaly.
Dorota: Chtěla jsem zejtra ložní šaty práti
a všeckno všudy pěkně vykliditi;
neb my to sobě nejlíp uděláme,
když vás, manželů svých, doma nemáme.
Kupec: Bopomozi, dobrás, Dörníčko, hospodyně.
Dorota: Podte spat, však jest již k třetí hodině.
Kupec: Kdo zde kašle? Medle, co se tuto děje?
Dorota: Děvka naše, není jiné naděje.
Podte spat, však jste těžce ustálý,
nyníčko čtyry hodiny udeřily.
Kupec: Pozoruj, však tu nějaký muž kejchá,
bohdejž ty mi nevystupovala z glejcha!
An hle pod těmi neckami se hýbá,
s těžkem cizoložníka bude chyba.
Což ty, pane zrádce, zde jedny honíš
a v tak nenáležitá místa chodíš?
Teď máš za to, aby pamatoval
a nikdy sem se nenavracoval.

Držtež ho, zrádci, dám vám na spropitný!
Pohled, nemohl ho lotra chytiti žádný.
Co pak, zvědí-li o tom sousedé mojí,
jakých jen řečí o mně nenadělají!
Budou-li pak proto ženu svou bítí,
musím jistě za to vendušky míti.
Jižt jsem to právě v skutku shledal,
a tu věc jako makavě ohledal,
že v kterém manželství není rovnosti,
že tu nemůže býti ani svornosti,
Protož se, starci, mým příkladem kejte
a mladých žen sobě nepojímejte!